

IN MEMORIAM

Dr. Milica D. Kosorić (1928 – 1994)

Krajem oktobra 1994. godine u Zemunu je preminula dr. Milica D. Kosorić, istaknuta naučna radnica koja je svu svoju profesionalnu energiju usmjerila u, entuzijazmom obogaćen, izuzetan doprinos na polju arheologije, u okviru čega je najznačajnija afirmacija kulture i istorije Tuzle sačuvane u 50 000 muzejskih eksponata, koji svjedoče o kontinuitetu oko 6 500 godina života u tuzlanskoj regiji.

Rođena je 27. jula 1928. godine u Kučajni kod Požarevca. Osnovnu školu i Gimnaziju je završila u rodnom mjestu i Požarevcu, a 1955. godine je diplomirala na Filozofskom fakultetu – Katedra za arheologiju u Beogradu. Godine 1955. zaposlila se je u požarevačkom Muzeju, da bi, već kao iskusan kustos, 1962. počela raditi u Muzeju istočne Bosne u Tuzli. U periodu 1967 –1978. godina bila je direktor Muzeja, ali je organizacioni poslovi nisu udaljili od konkretnog temeljitog istraživačkog angažovanja. Rezultate svog bogatog iskustva i znanja uobličila je i pohranila u Zemaljskom muzeju u Sarajevu, radeći od 1979. do 1992. godine.

Najbolji pokazatelj uspješnog profesionalnog pregalaštva dr. Milice Kosorić jesu njeni naučni radovi koji su rezultat samostalnih arheoloških iskopavanja i istraživanja. Naime, samostalno je rukovodila brojnim

arheološkim iskopavanjima terena: u Usiju (1957–1958), Kličevcu (1959), Zabrdi (1959), Trnjanu (1960), Dvorovima na lokalitetu “Silajet” (1963) i lokalitetu “Brdo” (1963), Čeliću (1963), Batkoviću (1966), Donjoj Mahali (1968), na području Pađine–Ročevići–Trnovice (1968–1972), Podčaušu (1970), na Korića-Hanu i Vukniću u Gračanici (1972–1974), u Tegarama (1973) i Zelinju (1974). Također, rukovodila je radovima na području Spreče (1973–1975) i Podrinja (1974–1976), što je stručno obradila u temama “Arheološka istraživanja na području dijela Spreče” i “Arheološka istraživanja praistorijskih kultura na području Podrinja”.

Pored samostalnih rukovođenja iskopavanjima, učestvovala je kao stručni član ekipa u radovima koje su organizovali: Arheološki institut SAN-a, Narodni muzej u Beogradu, Muzej grada Beograda, Muzej istočne Bosne u Tuzli, muzeji u Požarevcu i Nišu, te Zemaljski muzej u Sarajevu.

Objavila je veliki broj naučnih radova u časopisu Arheološkog instituta Srpske akademije nauka i umjetnosti “Starinar”, časopisu Muzeja istočne Bosne “Članci i građa za kulturnu istoriju istočne Bosne” (dugogodišnji član Redakcije i odgovorni urednik od 1967–1978), časopisu Muzejsko-konzervatorskog društva Srbije “Vesnik”, časopisu Arheološkog društva Jugoslavije “Arheološki pregled” (član Redakcije od 1974), a bila je i saradnik na izradi arheološke karte Jugoslavije.

Plod dotadašnjeg dugogodišnjeg naučno-istraživačkog angažovanja, arheoloških iskopavanja i istraživanja, jeste monografija “Kulturni, etnički i hronološki problemi ilirskih nekropola Podrinja”, koju je kao doktorsku disertaciju uspješno odbranila na Filozofskom fakultetu u Beogradu, 1974. godine. Dvije godine poslije, na istoj ustanovi je stekla zvanje višeg naučnog saradnika, što je bio poseban poticaj za njeno daljnje temeljito posvećivanje profesiji.

Tužna vijest o smrti Milice Kosorić je ojačana osjećajem uskraćenosti za posljednji ispraćaj. Umrla je 25. oktobra 1994. godine u Zemunu, u burnim godinama rata, radi čega je ovo sjećanje na milu koleginicu svojevrsno oproštajno slovo, kao skroman dokaz izuzetne ljubavi i poštovanja prema vrsnom stručnjaku i nadasve vrlom i prisnom prijatelju. Neobičan spoj dobrote i nenametljivosti s autoritetom principijelnog pregaoca, krasio je našu dragu Milicu, koja je čitav svoj radni vijek sa zanosom se predala arheologiji, ostavivši je u naslijeđe kulturi i nauci. Živjela je skromno, učinila i voljela nas mnogo.

Doktor Milica Kosorić je na ugodan način pretjerivala u nesebičnom prijateljstvu koliko je i njena predanost profesiji bila naglašeno znalačka, puna entuzijazma i istraživačke znatiželje, radi čega je volimo i cijenimo neizbrisive tragove koje je ostavila radeći u Tuzli, jer je Muzej istočne Bosne, pod njenim rukovodstvom, postao istinska riznica kulturno-istorijskog naslijeđa i jedan od najbogatijih i muzeološki najsređenijih muzeja u Bosni i Hercegovini.

IN MEMORIAM

Nikola Panjević (1940 – 2001)

Četrnaestog februara 2002. navršava se godina od smrti Nikole Panjevića, diplomiranog historičara, koji je najbolje dane svog profesionalnog djelovanja proveo kao muzeološki stručnjak u Muzeju istočne Bosne u Tuzli, istražujući i u punom sjaju prikazavši kulturno–istorijsko naslijeđe Tuzle i njene regije.

Rođen je 28. decembra 1940. godine u Štikadi, opština Gračac, u Republici Hrvatskoj. Osnovnu školu i Gimnaziju je završio u Gospiću, a diplomirao je u Beogradu 1966. godine na Filozofskom fakultetu – Katedra za savremenu istoriju. Radno angažovanje započinje u Tuzli 1968. godine u Istorijskom arhivu, i od tada čitav svoj životni i radni vijek provodi u Tuzli. Radio je kao rukovodilac u Zavodu za zapošljavanje (1974–1978), potom u IGTRO “Univerzal” (1978–1983) kao rukovodilac, član Poslovnog odbora i glavni urednik Izdavačke djelatnosti.

Septembra 1983. godine je imenovan za direktora Muzeja istočne Bosne i od tada svu svoju radnu energiju usmjerava na muzeološki rad i prosperitet Muzeja, radeći savjesno i stručno, zalažući se i cijeneći nadasve predanost profesiji obogaćenu ljudskošću. Kao vrstan poznavalac istorije, zaljubljenik u muzeološka istraživanja, pri tome nesebičan, društven i demokratičan, je stekao poštovanje svih svojih kolega. Za svoje pregalaštvo

stekao je visoka muzejska zvanja od kojih je posljednje zvanje muzejskog savjetnika, a baveći se naučno–istraživačkim radom objavio je veći broj radova, od kojih treba istaći:

- Dva priloga iz Vodiča kroz arhivsku građu u Istorijskom arhivu Tuzla; Glasnik Arhiva i Društva arhivskih radnika BiH; Knj. X–XI; Sarajevo; 1970–71.
- Radnici Solane u NOR-u i revoluciji; 100 godina Fabrike soli Tuzla, Tuzla; 1984.
- KPJ u borbi za oslobođenje zemlje i punu pobjedu NOP-a, septembar 1944 – maj 1945. godine; Prilozi za istoriju KPJ–SKJ Tuzla; Tuzla; 1986.

U okviru istorijskog, etnološkog, arheološkog istraživanja, općenito muzeološkog rada, izradio je više projekata stalnih postavki: Oblasno partijsko savjetovanje Bistarac 1941; Spomen područje Šekovići; Memorijalni kompleks Vukosavci, a kao koautor je radio na postavkama: Solarstvo u Tuzli od praistorije do danas; Tradicionalno i savremeno zadrugarstvo u srednjoj Posavini; Arheološko–istorijsko–etnološka istraživanja u Tetimi i okolini i na području Tegara.

Doprinoseći punom prikazu kulturnog identiteta Tuzle i njene regije, odnosno istražujući, otkrivajući i potvrđujući bogatstvo istorijske i kulturne baštine i naslijeđa Bosne i Hercegovine, Nikola Panjević je uspio biti autor velikog broja izložbi, od kojih treba istaći:

- Šezdeset pet godina RSD “Sloboda” Tuzla; 1984.
- Husinska buna; Tržič; 1984.
- Tuzla nekad i sad; Tržič; 1984.
- Prvo oblasno partijsko savjetovanje komunista istočne Bosne; Bijeljina; 1984.
- Kulturna baština iz fundusa Muzeja istočne Bosne Tuzla; Tuzla; 1993.
- Slobodna Tuzla 1943–1944. godine; Tuzla; 1994.
- Đorđe Mihajlović – 90 slika za 90 godina; Tuzla; 1994.
- Stalna muzejska postavka iz kulturnog naslijeđa Tuzle; kroz 5 izložbi

Nikola Panjević je Tuzlu osjećao svojim rodnim gradom i u najvećim iskušenjima minulog rata, ostavši doslijedan ljubavi prema svojoj profesiji kada je, neposredno izlažući život opasnosti, zajedno sa nekolicinom radnih kolega, uspio spasiti i sačuvati cjelokupnu muzejsku građu o istorijatu Tuzle i istočne Bosne. Njegov radni elan, sposobnost i upornost ostali su utkani u sačuvanim djelima da naraštajima baštine o bogatstvu i kontinuitetu života i kulture na našim prostorima.

Mubera Klobučarić